

Camellia

黛玉 ได้มั่ว เขียน
แนวดำนหลังคา เปา
Yuyasheng Un

权
冠
天
下
神
云
小
毒
妃
12
ขอต้ม
พิชิตใจ
+
ออป
มจจุสช

บทที่ 532 เจ้าตายชะเถิด

ฮั่วซือซือเมื่ออยู่ในห้องว่าง ๆ ก็มักหยิบยามาเล่นอยู่บ่อยครั้ง ครั้นได้ชิมก็แน่ใจว่านี่ไม่ใช่รสของยาถ่าย

หรือว่าโจวเฉวียนหยิบยาผิด?

ตงเย่จินได้แต่ส่ายหน้าให้กับความซื่อป้อของนาง

“รู้สึกเช่นไรเล่า หลอกคนอื่นแต่ตัวเองโดนหลอกเสียเอง”
ตงเย่จินเอ่ยถาม

ฮั่วซือซือตกตะลึง ก่อนจะเข้าใจขึ้นมา มือสั่นชี้หน้าเขา พลังคำ “เจ้า...เจ้ารู้ว่าโจกัรงนกมีปัญญาแล้วยังหลอกให้ข้ากินอีกหรือ! เลวยิ่งนัก!”

ตงเย่จินกลอกตา “ยานะ เจ้าเป็นคนใส่เอง ยังจะหาว่าข้าเลวอีกหรือ ไรเหตุผลเกินไปแล้ว”

ฮั่วซือซือสะอึก รู้ตัวว่าเสียเปรียบจึงไม่อาจโต้เถียงได้

เพ่งต้นเดือนห้าแท้ๆ แต่ร่างกายนางกลับร้อนขึ้นอย่าง
ประหลาด ความร้อนพลุ่งพล่านจนต้องดึงคอเสื้อออก ใบหน้าก็
แดงจัด ดวงตาเลื่อนลอยพราวแวว

“เจ้าเป็นอะไรไป” ตงเย่จินสังเกตเห็นความผิดปกติ แก้ม
ของนางแดงก่ำ ดวงตาที่มองมาก็ราวกับมองเขาเป็นชั้นเนื้อ
ชั้นโต

ฮั่วซือซือครางเสียงเบา ไม่ตอบคำ พลันโผล่เข้าหาเขา

ทันทีที่นางกอดรัด เขาก็รับรู้ได้ว่าร่างกายนางร้อนระอุ
ประหนึ่งเตาไฟ

ตงเย่จินสะดุ้ง รีบผลักออก แม้เขาจะมีฝีมือ ทว่านางกลับ
เกาะแน่นดุจปลาหมึก เขาแทบหายใจไม่ออก

“ข้าทรมานเหลือเกิน...” ฮั่วซือซือสั่นสติ ร้องให้อ่อนนวล
“ช่วยข้าด้วย...ได้หรือไม่”

หากตงเย่จินรู้ว่าในใจกรุงนกถูกใส่ยาประเภทนี้ เขาคง
ไม่ปันหัวให้นางกินเข้าไป ไม่ต่างอะไรจากการยกลิ้นท่อมใส่เท้า
ตัวเอง!

เขารีบจับมือฮั่วซือซือไว้ มิให้นางลุดไล้เรือนร่างของตน

เขาเป็นบุรุษ เมื่อสตรีโหมงามรุกเข้ามาถึงตัว ย่อมยากที่จะสงบใจได้

จู่ๆ เกิดเสียงกุกกักดังขึ้นจากด้านนอก นางอู่อิงคงไต้ยินบางอย่าง ตั้งท่าจะผลักประตูเข้ามา แต่พอไต้ยินเสียงครางเบาๆ ของฮั่วซือซือก็ชะงัก รีบร้องถามจากนอกห้องด้วยความตกใจ “คุณชาย เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือขอรับ ต้องให้ข้าน้อยเข้าไปช่วยหรือไม่”

โดยสัญชาตญาณตงเย่จินคิดจะสั่งให้ไปตามหามา ทว่าพอนึกได้ว่าหมาเป็นบุรุษ หากเห็นฮั่วซือซือในสภาพนี้ เกรงว่านางคงไม่อาจรักษาเกียรติยศและศักดิ์ศรีได้อีกต่อไป

เขานึกขึ้นได้ว่าภายในเรือนมีห้องเก็บน้ำแข็ง จึงพอใช้ประโยชน์ได้

“ไปตามสาวใช้มา นำทางเข้าไปยังห้องเก็บน้ำแข็ง แล้วก็สั่งให้บุรุษทั้งหมดในเรือนกลับเข้าห้องของตนเอง ห้ามออกมาจนกว่าจะสว่าง!” ตงเย่จินออกคำสั่ง

นางอุ้งขมวดคิ้ว “คุณชาย ข้าน้อยต้องกลับเข้าห้องด้วย
หรือไม่ขอรับ”

“แน่นอน!” ตงเย่จินตอบ “หรือเจ้าคิดจะอยู่ดูเรื่องที่ไม่
สมควรดู?”

นางอุ้งลอบคิดในใจ

เขามีภรรยาแล้ว หากเผลอไปเห็นสิ่งใดที่ไม่ควรเห็น
คงถูกควักลูกตาแน่

เขารับรับคำแล้วจากไปทันที

ไม่นานนัก สาวใช้ก็มาถึง ตงเย่จินใช้เสื่อนอกห้องวางห้วซื่อซื่อ
เอาไว้ ก่อนอุ้มนางขึ้นมา

สาวใช้ไม่กล้าซักถาม ระหว่างทางก็ไม่มีผู้ใดผ่าน จึงไป
ถึงห้องเก็บน้ำแข็งได้อย่างรวดเร็ว

ตลอดทางฮั่วซือซือยังตื่นพล่าน ส่งเสียงครางออกมา แต่พอสัมผัสได้ถึงความหนาวภายในห้องเก็บน้ำแข็ง นางจึงสงบลงไปบ้าง

ตงเย่จินผ่นลมหายใจ

อย่างน้อยความเย็นก็พอจะกดฤทธิ์ยาได้

เขาไม่ใช่คนป่วย จะให้อยู่ในห้องน้ำแข็งนานเกินไปก็คงลำบาก เขาจึงวางฮั่วซือซือลงตรงมุมหนึ่ง ตั้งใจจะออกไป

แต่ฮั่วซือซือคล้ายได้สติเล็กน้อย พอเห็นเขาจะไปก็ตกใจสะอื้น “ข้ากลัวความมืด...อย่าไปเลย อย่าทิ้งข้าไว้”

เสียงนั้นสั่นเครือ ตงเย่จินถอนหายใจเบาๆ

“สภาพของเจ้าเป็นเช่นนี้ ข้าจะอยู่ต่อไปได้อย่างไร นั่นไม่เท่ากับทำลายชื่อเสียงเจ้าหรอกหรือ”

แต่สมองของฮั่วซือซือไม่อาจคิดได้มากมาย นางทุ้มแรงเอื๊อกสุดท้ายโผเข้ากอดจุดรั้งชายเสื้อเอาไว้แน่น “มืดเหลือเกิน...ข้ากลัว”

ตงเย่จินพยายามแกะมือออก แต่นางก็ไม่ยอมปล่อย
สุดท้ายจึงจำใจอยู่ด้วย

เขานั่งขัดสมาธิกับพื้น ใช้กำลังภายในขัดด้านความเย็น

ฮั่วซือซือยังคงกำชายเสื้อเขาไว้อย่างแน่น ขดตัวเป็นก้อนเล็ก
ความร้อนในกายค่อยๆ ถูกกดทับลง จนในที่สุดก็ผล็อยหลับไป

ในที่สุดก็ล่วงถึงยามดึก ฮั่วซือซือสะดุ้งตื่นเพราะความหนาว
สติกลับคืนมา ลืมตาขึ้นก็เห็นเงาร่างบุรุษอยู่ใกล้ตรงหน้า

นางตกใจ รีบปล่อยมือที่กำชายเสื้อเขาไว้

ตงเย่จินได้ยินเสียง จึงเลิกแผล่งกำลังภายใน หันมามอง
นาง “พื้นแล้วหรือ”

สายตาของนางสบเข้ากับดวงตาเขา คำพูดติดขัด “เจ้า...
เจ้า...เหตุใดเจ้าทำกับข้าเช่นนี้! เหตุใดจึงทำกับข้าเช่นนี้!”

ตงเยจิ้นได้แต่สนใจ “แล้วเจ้าคิดว่าข้าควรทำเช่นไรเล่า
จะให้ข้าสัมผัสร่างเจ้าด้วยตนเอง หรือจะให้บุรุษคนอื่นมาช่วย
สนองความต้องการของเจ้าแทนหรือ”

ฮั่วซือซือถูกพี่ชายปกป้องมาตลอด ไม่เคยได้ยินคำพูด
เช่นนี้ นางถึงกับอับอายจนหน้าแดงก่ำ

เมื่อนึกทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา ก็พบว่าความผิด
ครั้งนี้...ตนเป็นผู้ก่อ จะไปโทษผู้อื่นได้อย่างไร

นางเซิตปาก จัดเสื่อผ้าให้เรียบร้อย เอ่ยอย่างดีอรั้น
“เช่นนั้นเจ้าต้องสาบานว่าจะไม่บอกเรื่องนี้กับผู้ใด!”

นางยังคงมีศักดิ์ศรีอยู่บ้าง จะให้บุรุษผู้นี้รับผิดชอบ
ได้อย่างไร หากพูดออกไป คนอื่นคงคิดว่านางจงใจทำเช่นนี้

อย่างไรเสีย นางก็มีโชสตรീที่ไร้บุรุษชายตาแล นาง
ไม่จำเป็นต้องใส่ใจเรื่องนี้เสียด้วยซ้ำ

ตงเยจิ้นเลิกคิ้ว ลุกขึ้นสะบัดเสื่อผ้าเบาๆ กล่าวเสียงเรียบ
“ข้าเข้าใจแล้ว เจ้าวางแผนทำเรื่องเช่นนี้กับข้า แต่ข้าไม่เป็นไร
เจ้าก็ไม่คิดจะลงมือต่อ”

ฮั่วซือซือแม่ริมฝีปากอย่างไม่เข้าใจนัก

ทั้งที่เขาก็กินโจ๊กรงนกเข้าไป ในจนถึงไม่มีอาการใด

นางอดถามไม่ได้ “แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่ถูกยาเล่นงาน”

นี่คือความลับของราชวงศ์ตงหนิง ตงเย่จิ้นมิได้พูดออกไปตรงๆ เพียงกล่าว “ร่างกายของข้าแตกต่างจากคนทั่วไป คุณหนู ข้าเตือนเจ้าอีกครั้ง อย่าได้ทำเรื่องโง่เง่าเช่นนี้อีก”

ฮั่วซือซือคราวนี้ไม่อาจโต้แย้งได้ นางหลุบตาลง ไม่รู้ว่าควรรู้สึกอย่างไร

หากเป็นคนอื่น หรือบุรุษตรงหน้านี้เป็นคนชั่วช้า เกียรติและศักดิ์ศรีของนางคงไม่เหลือแล้ว

ใช้สิ นางโง่เหลือเกิน

“ข้าขอขอบคุณคุณชาย บุญคุณครั้งนี้ข้าจดจำไว้แล้ว” ฮั่วซือซือกล่าวด้วยเสียงเบา ภูมิใจไปมาอย่างประหม่า ใจเต็มไปด้วยความกลัดกลุ้ม

ตงเย่จินยากนักที่จะได้เห็นนางในท่าที่เช่นนี้ จึงอดยิ้มไม่ได้ เอ่ยว่า “พอได้แล้ว เจ้าจงเก็บข้าวของเถิด คี๋นนี้ให้รีบจากไปเสีย เกรงว่าวันพรุ่งหากคนรู้เข้าเจ้าจะอับอาย”

ฮั่วซือซือรีบพยักหน้า รู้ว่าบุรุษผู้นี้คิดถึงความเป็นไปของตนอยู่เสมอ จึงเกิดความรู้สึกซาบซึ้งอยู่เล็กน้อย

ตงเย่จินหันหลังให้ เปิดทางให้ฮั่วซือซือจัดเครื่องแต่งกาย

ควรจากไปได้แล้ว ที่นี้หนานัก เขาเองอยู่มานานก็เกือบแข็งทื่อ

ประตูเพียงเปิดออก ทว่ากลับเห็นคบไฟสว่างหลายดวงในลาน

ตงเย่จินตาเขม็งจนปรับตัวไม่ทัน เหลือบตามองไปก็เห็นปลายกระบี่สว่างวาบวางแนบต้นคอ

ความเย็นยะเยือกแผ่ซ่านทั่วกาย

“เกิดอะไรขึ้น” ฮั่วซือซือมีนงง เห็นตงเย่จินยืนอยู่ไม่ขยับ รีบก้าวไปหาแล้วยื่นหน้าออกมาดู

เพียงมองก็เห็นพี่ชายของตนสีหน้ามีดครีမ် เมื่อเขาเห็น
นาง อารมณโอรชกลับพลุ่งขึ้นทันที “เจ้าตายซะเถิด!”

คำพูดนั้นจบ มือที่ถือกระบี่ก็จะฟาดลงมาทันใด

บทที่ 533 ขำตั้งครรภักของเข

ฮั่วซือซือตกใจสุดขีด รีบพุ่งเข้าไปคว้ามือฮั่วเซิงไว้ พลังร้องว่า “พี่รอง ท่านจะทำอะไร!”

“บุรุษสารเลวเช่นนี้...มีแต่ต้องฆ่าให้ตายเท่านั้น!” ฮั่วเซิงโกรธยิ่งนัก

นางคือแก้วตาดวงใจของเขา กลับถูกบุรุษผู้นี้ย่ำยี เขาจะทนได้อย่างไร!

ฮั่วซือซือสับสนยิ่งนัก ถูกฮั่วเซิงกระชากตัวออกมา นางมองตงเย่จื๋นอย่างตื่นตระหนก

บุรุษผู้นี้ช่วยชีวิตนางถึงสองครั้ง จะให้เขาต้องมาตายเพราะนางได้อย่างไร หากเป็นเช่นนั้น นางคงมีแต่จะติดค้างในใจไปชั่วชีวิต!

ในยามคับขัน นางจึงตะโกนออกมา “พี่รอง หากท่านฆ่าเขา เช่นนั้นลูกในท้องข้าก็จะมีพ่อ!”

ทันใดนั้น ทุกคนหันขวับมามองฮั่วซือซือ สายตาทั้งหมด
เลื่อนลงไปที่ท้องของนาง

ร่างของฮั่วเซิงเกร็งแน่น แทบถูกเพลิงโทสะเผาผลาญ!

เขาย่อมรู้ว่าน้องสาวโกหก คืบนี้เพิ่งเกิดเรื่องขึ้น จะมี
บุตรได้อย่างไร

เขาโกรธที่น้องสาวถึงกับยอมเอ่ยวาจาเพื่อปกป้องบุรุษ
สารเลวผู้นี้ เท่ากับตัดเส้นทางของตนเองอย่างสิ้นเชิง!

ตงเย่จินขมวดคิ้วมองฮั่วซือซือ หาได้รู้สึกซาบซึ้งไม่
เพราะเรื่องเลวร้ายในคำคืบนี้ ล้วนเป็นนางที่ก่อขึ้น เขาเองก็
ถือว่าเป็นผู้เคราะห์ร้ายเช่นกัน

เขามีภารกิจใหญ่ ต้องไม่ให้เรื่องเช่นนี้พันผูก จึงรีบเอ่ย
ขึ้น “คุณหนู อย่าได้กล่าวมั่วไป ตั้งแต่ตันจนจบ ข้าไม่เคย
แตะต้องเจ้าแม่แต่น้อย”

ฮั่วซือซือได้ยินดังนั้น ความน้อยใจเอ่อทัน

นางยอมเสียชื่อเสียงเพื่อช่วยชีวิตเขา แต่เขากลับ
ไม่เห็นค่า แถมยังปิดความเกี่ยวพันอย่างสิ้นเชิง

ความคิดนี้แล่นผ่าน น้ำตาก็ร่วงพรู นางเอ่ยเจือสะอื้น
“ท่าน...ท่านช่างไร้หัวใจนัก!”

ใบหน้าของฮั่วเซิงมิดดำทันทึ

น้องสาวอันเป็นที่รักกลับถูกบุรุษดูแคลน!

มือที่กำลังกระปี่สนั่นระริก ชี้อย่างตึงเครียดแล้วตวาด “เจ้าพุด
เช่นนี้ เท่ากับไม่คิดรับผิดชอบงั้นหรือ! เจ้าตั้งใจทำร้ายน้องสาว
ข้า!”

ตึงเครียดรู้สึกสิ้นไร้หนทาง จึงเอ่ยว่า “เรื่องนี้ชัดเจนว่า
นางเป็นผู้ลงมือวางยาเอง ข้าไม่ได้แตะต้องนางแม้แต่หยด
เหตุใดจึงกลับกลายเป็นข้าที่ต้องรับผิดชอบเล่า สมควรเป็นข้า
เสียด้วยซ้ำที่ต้องการคำอธิบายจากนาง!”

เขาไม่เคยเป็นคนดีอะไรนัก และยังเกียจคร้านต่อการทำ
ความดีเสียด้วย

ครั้งนี้ก็เพียงเพราะเห็นว่านางมีเมตตา ยังไม่รู้ประสา
จึงช่วยเพียงเล็กน้อย ไม่คิดเลยว่าจะดันมาพัวพันกับเรื่องยุ่งยาก
เช่นนี้

เขาจึงเตือนตนเองไว้ว่าคราวหน้าจะไม่เป็นคนตีโง่ๆ
แบบนี้อีก มิฉะนั้นจะยากลำบากแน่

“เจ้าสมควรตาย!” ฮั่วเซิงตะโกนอย่างโกรธจัด แล้วยก
กระบี่ฟาดลงอีกครั้ง

คราวนี้ตงเย่จินตั้งตัวทัน รีบถอยหลบไปด้านหลัง
หลบพ้นการโจมตีได้

ฮั่วเซิงไม่คาดคิดว่าคนผู้นี้ยังมีวรยุทธ์ ปราดเปรี้ยว
ไม่น้อย

ในความประหลาดใจ เขาสั่งองครักษ์ให้เข้าควบคุมตัว
ตงเย่จินทันที

ตงเย่จินไม่ใช่ผู้ไร้ฝีมือ หลายปีมานี้เขาฝึกฝนอย่าง
ขะมักเขม้น ไม่ใช่คนธรรมดาสามัญ องครักษ์ไม่กี่คนนั้นพุ่ง
เข้าไปก็ถูกเขาซัดจนพ่ายแพ้ในพริบตา

หากเขาถืออาวุธขึ้นมา ชีวิตขององครักษ์คงดับสูญ

ฮั่วเซิงกลัวทำร้ายฮั่วซื่อซื่อ จึงดึงคนเหล่านั้นถอยไป

ฮั่วซือซือยังคงร่ำไห้สะอึกสะอื้น ฮั่วเซิงปลอบใจว่า
“ซือซือ เจ้าไม่ต้องกลัว ข้าจะล้างแค้นให้เจ้าเอง”

“อย่า...พี่รอง ทั้งหมดเป็นความเข้าใจผิดของข้า เลิกแล้ว
ต่อกันเถิด” ฮั่วซือซืออ้อนวอน

ฮั่วเซิงยอมไม่ยอม เขาจะทนได้อย่างไร บุรุษผู้นั้นกล้า
ล่วงเกินน้องสาวของเขา ข้ายังกล่าววาจาเช่นนี้ ทำให้นางเสียใจ

เพื่อชื่อเสียงของน้องสาว คิณนี้บุรุษผู้นั้นต้องได้รับโทษ!

แต่ยามนั้น กลับมีลมฝ่ามืออันรุนแรงพัดมา ชนิดที่ทำให้
องครักษ์เหล่านั้นลอยกระเด็นไปทุกคน

ฮั่วเซิงตกใจ คิดว่าบุรุษสารเลวผู้นั้นยังมีคนหนุนหลังที่
แข็งแกร่งกระนั้นหรือ

เมื่อจิตใจสงบลงจึงเห็นว่า ผู้ยื่นมือช่วยเหลือคืออิงจุ

อิงจุลงมายืนต่อหน้าตงเย่จิ้น พร้อมกับบรรดาองครักษ์
คั่นกลางระหว่างฮั่วเซิงกับคนอื่น เพื่อห้ามมิให้พวกเขาต่อสู้กัน
อีก

ฮั่วซือซือมีสีหน้าตื่นตระหนก รีบก้มศีรษะต่ำ เพราะนางหวาดกลัวอิงจุยยิ่งนัก

อิงจุกวาดตามองพวกเขาแล้วหัวเราะเสียงเย็น “ไม่คิดเลยว่า นายท่านรองฮั่วกล้ำลงมือกับแขกคนสำคัญของข้า”

ฮั่วเซิงผินกดความโกรธเอาไว้ เมื่อเห็นอิงจุมา ก็รู้ทันทีว่าตงเย่จิ้นกับอิงจุมีความเกี่ยวข้องกันไม่น้อย เขารู้สึกว่าตนโชคร้ายยิ่งนัก คิ่่นนี้คงไม่มีทางเอาชีวิตบุตรธิดาเลวผู้นี้ได้

ยิ่งไปกว่านั้น น้องสาวของเขาก็กังอยู่ที่นี้ เขากลัวอิงจุจะหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมา จึงรีบพูดก่อนว่า “แท้จริงแล้วท่านผู้นี้คือแขกคนสำคัญของท่านราชครู เรื่องทั้งหมดเป็นความเข้าใจผิด ข้าขอโทษคุณชาย หวังว่าคุณชายจะให้อภัย”

อิงจุหันกลับไปมองตงเย่จิ้น เห็นว่าเขาไม่ได้รับบาดเจ็บ นางก็ไม่อยากดัดสัมพันธ์กับฮั่วเซิงนัก จึงยอมผ่อนปรนบ้าง สีหน้าอ่อนลง “เรื่องเข้าใจผิดทั้งนั้น เช่นนั้นเรื่องนี้ให้จบลงตรงนี้เถิดคุณชายตง ท่านว่าอย่างไร”

ตงเย่จินถูกความหนาวกัดกร่อนทั้งคืน ยังเกือบสิ้นชีพ เพราะกระปี่ เขายังอัดอั้นคับแค้น แต่เมื่ออิงจูกล่าวเช่นนั้น เขาก็ได้แต่เผลอปาก “ช่างเถิด ข้าไม่คิดเอาเรื่อง”

ฮั่วเซิงถอนหายใจโล่งอก รีบจะพาน้องสาวกลับไปทันที

“เดี๋ยวก่อน” สายตาคมกริบของอิงจูจับจ้องไปที่ฮั่วซือซือ “นายท่านรองฮั่ว ไหนๆ คุณหนูฮั่วก็อยู่ที่นี่ เช่นนั้นก็ให้ตามข้า เข้าไปในวังเสีย”

ฮั่วซือซือสะดุ้งเฮือก เยกหน้าขึ้นมองอิงจูอย่างหวาดหวั่น “ข้า...ท่านราชครู ข้าไม่อยากเข้าไปถวายงานรับใช้ฝ่าบาท เจ้าค่ะ”

นางกัตพัน รวบรวมความกล้ากล่าวออกมา

ฮั่วเซิงฆมวดคิ้วแน่น รีบก้าวมาบังร่างน้องสาวไว้

หากคืนนี้ต้องแตกหักกับอิงจู เขาก็ไม่หวั่น! อย่างไรก็ตามก็ไม่อาจปล่อยให้พี่สาวทำสิ่งที่ไม่อยากทำได้!

“บังอาจ!” อิงจูเปลี่ยนสีหน้าในพริบตา ดวงตาเพ่งมองฮั่วซือซือด้วยโทสะ ร้องร่ำรอรอบดวงตาดำยิ่งชัด “ข้าเลือกเจ้า

เข้าวังแล้ว แต่เจ้ากลับขัดคำสั่ง กล้าหนีออกจากจวน วันนี้เห็น
แก่หน้าพี่ชายของเจ้า ข้าไม่อยากเอาโทษมากนัก คิดไม่ถึงว่า...
เจ้ากลับไม่รู้จักสำนึกบุญคุณ ยังกล้าปฏิเสธข้า!”

ฮั่วเซิงเม้งริมฝีปากแน่น ย่อมรู้ว่าอิงจุกำลังฉวยโอกาส
กดหัวตน อีกทั้งเมื่อฮั่วซือซือถูกบังคับให้เข้าวัง เขาก็จะตกอยู่ใน
เงื้อมมือของอิงจุโดยสมบูรณ์

“ท่านราชครู เรื่องนี้...” ฮั่วเซิงสูดลมหายใจลึก ใบหน้า
ค่อยๆ เป็นชาขึ้น “ซือซือไม่อยากเข้าวัง ขอท่านราชครูโปรด
เลือกคนอื่นเถิด”

อิงจุกุมปากยิ้ม “ในเมื่อเลือกแล้ว จะเปลี่ยนได้อย่างไร
จินอี พาคูณหนูฮั่วขึ้นรถม้า ส่งเข้าวังเดี๋ยวนี้”

นางนำคนจากเกาะตงไหล่มาเหยียบแผ่นดินแคว้นหลี
คนอื่นๆ ยังพอเชื่อฟัง มีเพียงฮั่วเซิงที่มักไม่ยอมเปิดปากสืบทาย
ให้

หากอยู่ที่เมืองหลีตู นางอาจยังไม่กล้าเอ่ยท้าทายเขา
ทว่าเรื่องนี้...เป็นถิ่นของนาง!

เหล่าองค์กรักจีนอยู่ก้าวออกมาข้างหน้า อำนาจบีบคั้น
เต็มเปี่ยม หากฮั่วซือซือไม่ยอมไปกับพวกเขา เลือดต้องนองพื้น
แน่

ใบหน้าของฮั่วซือซือซีดเผือด นางไม่ยอมให้พี่ชายต้อง
เดือดร้อน จึงกัดริมฝีปากแน่น แม้ใจจะเต็มไปด้วยการไม่
ยินยอม แต่นางก็ยังยกเท้าออกไปข้างหน้า

“ซือซือ...” ฮั่วเซ่งร่อนร่นยั้งนัก กำหมัดแน่นจนข้อนิ้วขาว
ซีด

ฉับพลัน ตงเย่จินซึ่งยืนนิ่งอยู่นานเลิกคิ้วขึ้น เอ่ยอย่าง
ยืเยว่น “โอ้โฮ ท่านราชครู ใครๆ ก็สามารถเข้าวังไปถวายงาน
ปรนนิบัติฮ่องเต้ของแคว้นหลี่ได้นั้นหรือ”

บทที่ 534 สงสารหญิงงาม

อิงจุหวางตากระตุกดูบ ฟังออกว่าคำพูดของตงเย่จิ้นมีนัย
แอบแฝง จึงถามว่า

“คุณชายตง ท่านกล่าวเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร”

ตงเย่จิ้นเหลือบตามองฮั่วซือซือ ดวงหน้าหล่อเหลาเผย
ยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา เอ่ยอย่างอ้อยอิ่ง “สตรีผู้นี้...ปวดยนัก ข้าจึงพา
ไปยังห้องเก็บน้ำแข็งเพื่อระบายความร้อน ไม่คาดว่านางกลับ
เกาะข้าแน่น อ้างว่านางตั้งครรภ์บุตรของข้า”

ดวงตาของอิงจุแฝงด้วยความขุ่นเคือง สายตาเจียบคม
กวาดมองใบหน้าฮั่วซือซือเต็มไปด้วยโทสะและความตกตะลึง
ปะปนกัน

นางเคยคิดว่าฮั่วซือซือเป็นสตรีเรียบร้อยอ่อนโยน
คาดไม่ถึงว่าจะเป็นสตรีสำส่อน!

ว่าแล้วเชื่อว่าทำไมฮั่วเซิงจึงเดือดดาลเช่นนี้ ถึงกับคิด
จะฆ่าตงเย่จินเพื่อปิดปาก

หากฮั่วซือซือได้เข้าวังจริง ภายหน้าหากงูจี้เฟิงหยิบยก
เรื่องนี้ขึ้นมา นางเองก็คงต้องถูกลากไปเกี่ยวข้งด้วย โชคยังดี
ที่ตงเย่จินย่ำเตือน

อิงจุแรกเริ่มคิดจะตำหนิฮั่วซือซือว่าไม่รู้จักระวังตน แต่
พอถูกคิดได้ บางทีฮั่วซือซืออาจมีใจให้ตงเย่จิน

ถ้าเป็นเช่นนั้น...

นางกระแอมไอเบาๆ สีหน้าเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน “ซือซือ
ที่เจ้าทำเช่นนี้...หรือว่าเจ้ามีใจให้ขุนชายตง หากเป็นเช่นนั้น
บอกมาเถิด ข้าจะช่วยเจ้าเอง”

ฮั่วซือซือตกตะลึง ไม่รู้จะตอบอย่างไร เพียงแต่มอง
ตงเย่จินอย่างเลื่อนลอย

ตงเย่จินแหมริมฝีปากแน่น แววตาแฝงความขุ่นเคือง

เขาเพียงไม่ยากให้ฮั่วซือซือสร้างปัญหาแก่พี่สาวและ
พี่เขย จึงออกปากขัดขวาง แต่บัดนี้เรื่องกลับกลายเป็นเช่นนี้

เขาทุ่มหินใส่ตัวเองนั่นหรือ

ชายหนุ่มโมโหยิ่งนัก อย่างไรเสีย เขาก็คือองค์กรรักษา
แห่งแคว้นตงหนิง บิดายังมิได้จัดการเรื่องสมรสให้ตน อิงจุกลับ
คิดจะสวมบทบาทดาของเขานั้นหรือ

นางช่างร้อนกร้อนใจอยากเอาใจเขาเสียจริง

พอหันไปมองฮั่วซือซือ เขากลับเกิดความเวทนาขึ้นมา
แทน

เดิมทีนางก็เป็นเพียงหมากตัวหนึ่งเท่านั้น

ฮั่วซือซือเห็นแววตาของตงเย่จินชัดเจน นางกำมือแน่น
ในแขนเสื้อ ส่ายหน้าช้าๆ อย่างสิ้นหวัง

หัวใจนางแน่นอึดอัดนัก สำหรับตงเย่จิน นางก็เป็นเพียง
สตรีไร้ค่า ถูกเขาเหยียดหยามดูแคลนเท่านั้น

อิงจุสีหน้ากลับเย็นชา คาดไม่ถึงว่าฮั่วซือซือจะไม่รู้จัก
กาลเทศะ

ดวงตานางพลันปรากฏแววสังหาร

ในสายตานาง ฮั่วซือซือจงใจขัดคำสั่ง ทำให้นางเสียหน้า

คนอื่นยังดูออก ตงเย่จินยอมไม่อาจมองไม่เห็น หัวใจเขา สะท้อนเล็กน้อย นึกถึงดวงตาที่เอ่อคลอไปด้วยน้ำตาของนาง สุดท้ายก็ไม่อาจใจแข็งได้ เอ่ยขึ้นว่า “ท่านราชครู อย่างไรเสีย นางก็เป็นสตรี จะให้ตอบตรงๆ ต่อหน้าผู้คนเช่นนี้ นางจะกล้ากล่าวความจริงได้อย่างไร หากท่านราชครูคิดจะเป็นผู้จัดการ เช่นนั้นก็ยกนางให้ข้าเถิด อย่างไรเสีย ข้าก็อายุยี่สิบสองแล้ว ยังมีได้มีภรรยา”

สีหน้าฮั่วเชิงแปรเปลี่ยนไป แต่ก็ไม่อาจโต้แย้งได้

เขาเหลือบตามองตงเย่จิน

บุรุษสารเลวผู้นี้ กลับคอยปกป้องน้องสาวของเขา

ฮั่วซือซือยังคงยืนนิ่ง

อิงจุหวู่เราะสองครั้ง โทสะพลันหายไป แทนที่ด้วยความ ยินดี นางมิได้ถามความเห็นของฮั่วเชิง “เป็นข้าที่เลอะเลือน ความจริงก็สมเหตุสมผลดี ในเมื่อคุณชายตงมีใจจริงอยากแต่ง

คุณหนูฮั่วเป็นภรรยา เช่นนั้นข้าย่อมช่วยให้สมหวัง เรื่องนี้ก็
ตัดสินเช่นนั้นเถิด”

ตงเย่จินยกยืม กล่าวถ้อยคำขอขอบคุณ

ฮั่วซือซือมองเขาอย่างไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าแท้จริงเขาคิดสิ่งใด

ในใจตงเย่จินกลับทอดถอนใจ

สตรีผู้นี้ช่างโง่เขลาอย่างยิ่งนัก

เขาโบกมือเรียกนาง “ท่านราชครูเมตตาพวกเรา เจ้าจะ
ไม่ขอบคุณนางอีกหรือ”

ฮั่วซือซือเพิ่งได้สติ รีบผิ่ใจเอ่ยคำขอบคุณ

อิงจู๋มกว้างขึ้น พยักหน้าเบาๆ

ฮั่วเซิงกลับคืนสู่สีหน้าราบเรียบ “ในเมื่อน้องสาวข้ากับ
คุณชายตงตกลงแต่งงานกัน เช่นนั้นคุณชายตงก็ย้ายมาอยู่ที่
จวนสกุลฮั่วเถิด ท่านเป็นแขกคนสำคัญของท่านราชครู เช่นนี้
เมื่อข่าวแพร่ออกไป งานแต่งงานยิ่งใหญ่สมศักดิ์ศรี ไม่เช่นนั้น

รอนถึงวันแต่งงาน น้องสาวข้าจะถูกชาวบ้านหัวเราะเย้ยหยัน
เจ้าปาวเป็นใครก็ไม่รู้”

อิงจุลิ่งเลเล็กน้อย

นางไม่ยอมให้ตงเยจิ้นเข้าเมือง หากตงเยจิ้นได้พบ
ฉู่จีเฟิง สิ่งที่ทำทั้งหมดอาจสูญเปล่า แต่กระนั้น...

พักหลังฉู่จีเฟิงขัดแย้งขัดขานาง นางเริ่มหวาดหวั่นว่า
เขาจะจำเรื่องในอดีตได้ โอกาสนี้เหมาะที่จะลองหยั่งเชิงสักครั้ง

อิงจุเก็บซ่อนความคิดตน ส่งยิ้มตอบตกลง

สุดท้ายแล้ว เฟิงรุ่งสาง ตงเยจิ้นก็ต้องย้ายที่อยู่เสียแล้ว

นางอู่อิงถูกลากออกมาจากที่นอน จ้วเจียไม่รู้ว่าเกิดเรื่อง
ขึ้น

พอถามจึงรู้ว่าเมื่อคืนในจวนมีการต่อสู้เกิดขึ้น ตงเยจิ้น
เกือบถูกทำร้าย

นางอู่อิงรีบมาขอรับโทษ สีน้าสำนักผิดจากใจจริง

ตงเย่จินถีบเขาเบาๆ ไม่แรงนัก แต่เต็มไปด้วยความ
ขุ่นเคือง “เจ้าหลับสบายเสียจริง รู้หรือไม่ว่าเมื่อคืนนี้ข้าเกือบจะ
เอาชีวิตไม่รอด”

นางอู่อิงกัมหน้า แก่ต่างเสียงเบา “ก็ท่านสั่งเองมิใช่หรือ
ว่า ต่อให้ได้ยินเสียงอะไร ก็ห้ามออกจากห้อง อีกทั้งห้องเก็บ
น้ำแข็งก็อยู่ไกลจากเรือนหลักไม่น้อย”

ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ยิน ไม่ใช่ว่าฝีมือเขาอ่อนหัด แม้แต่
เจิงซู่ก็ยังไม่ได้ยินเลย

เดิมตงเย่จินเริ่มใจเย็นลงบ้างแล้ว แต่พอได้ยินประโยค
นั้นก็ยิ่งโกรธ ถีบเข้าให้อีกครั้ง

เจิงซู่กลับสุขุมรอบคอบกว่า รอจนตงเย่จินระบายโทสะ
จนพอใจแล้วจึงค่อยก้าวออกมากล่าวว่า “คุณชาย เราเข้าไป
อาศัยจวนสกุลฮั่วในเมืองหลี่ตู เคลื่อนไหวไม่สะดวกนัก ที่นั่น
ไม่มีคนของเราคอยส่งข่าว”

“ข้าจะไม่รู้เขี้ยวหรือ” ตงเย่จินถอนหายใจ “แต่ข้าดูออก
ว่าจวนสกุลฮั่วพอจะมีอำนาจในราชสำนักอยู่บ้าง อิงจู่ต้องการ

ดึงเขาไปเป็นพวก เช่นนั้นเราจะปล่อยให้นางทำอย่างนั้นได้
อย่างไร พี่สาวลำบากมามากแล้ว ข้าย่อมต้องช่วย”

เพราะฉะนั้น เขาจึงไม่ใช่แค่ต้องการคุ้มครองฮั่วซือซือ
แต่ยังตั้งใจเข้ามาแทรกแซงด้วย

อิงจุเองก็งงใจรอจนขบวนรถม้าของพวกเขาพร้อมแล้ว
จึงค่อยเข้าเมืองด้วยกัน

ตงเย่จินแหวกม่านรถขึ้น มองไปพลางถามขึ้นว่า “ท่าน
ราชครู ชื่อของท่านคืออิงจุใช่หรือไม่”

อิงจุสีหน้าไม่เปลี่ยน พยักหน้ารับ “ใช่แล้ว”

“อ้อ อย่างนั้นหรือ ข้าก็รู้จักคนผู้หนึ่ง ชื่อเดียวกับท่าน
นางเป็นศัตรูของข้าเสียด้วย” ตงเย่จินจับจ้องสีหน้าของอิงจุ

อิงจู้้อยู่แล้วว่าตงเย่จินจะต้องถามเช่นนี้ ล้วนโทษที่ตน
มิได้กำจัดจีหมั่มัวให้สิ้นซาก ทิ้งภัยไว้เบื้องหลัง

ตลอดหลายปีที่ตงเย่จินอยู่ในแคว้นตงหนิง มิได้ติดตาม
ซูอินเยว่อกตามหาสามีและลูก แต่ซูอินเยว่ยอมเล่าเรื่อง
ไม่น้อยให้เขาฟัง

เพราะฉะนั้น การหยั่งเชิงได้เริ่มต้นขึ้น

ทว่ายังมีความเสี่ยงมากเท่าใด ผลตอบแทนก็ยิ่งมาก
เท่านั้น

“หืม? ช่างบังเอิญยิ่งนัก” อิงจูเอ๋ย “ข้าแซ่เหยียน แต่ไม่รู้
ว่าศัตรูของคุณชายตงแซ่อะไร หรือจะบังเอิญแซ่เดียวกับข้า”

ตงเย่จินเม้มปาก ก่อนกล่าวเพียงว่า “ข้าก็ไม่ทราบว่
นางแซ่อะไร” เขาเหยียดยิ้มเล็กน้อย แล้วว่าอีกว่า “ชื่อข้าก็
เป็นเรื่องธรรมดา”

อิงจูเอ๋ยยิ้มมากขึ้นอีก “ใช่แล้ว”

ฮั่วเซิงนั่งอยู่ในรถม้าพร้อมฮั่วซือซือ แสงเข้าสู่ผ่าน
รอยต่อม่านเล็กน้อย เผยให้เห็นสีหน้าคับข้องของฮั่วซือซือ

“พี่รอง...” ฮั่วซือซือมองหน้าอิมครีมของฮั่วเซิง ทนไม่ไหว
กับบรรยากาศอึดอัดนั้น “ข้า...ข้าขอโทษ”

“ข้าตัดมือใจเฉยๆไปแล้ว” ฮั่วเซิงกล่าว

ฮั่วซือซือตกใจพลัน “พะ...เพราะเหตุใด”

บทที่ 535 ความสงสัยเริ่มก่อตัว

ฮั่วเซิงเอ๋ยเสียงเรียบช้า “เขาประมาท หยิบยาผิดให้เจ้า เช่นนั้นจะไม่สมควรถูกลงโทษหรือ”

“แต่...” ฮั่วซือซือเม้มปากแน่น “โจวเจวียนไม่ยอมให้ข้า ข้าแอบไปหยิบมาเอง เป็นข้า...เป็นข้าที่หยิบผิดจึงเกิดเรื่องนี้ขึ้น ฟี่รอง เรื่องนี้เป็นความผิดของข้า”

พูดไปน้ำเสียงก็เริ่มสั่นเครือ ดวงตาที่บวมแดงกลับเอ่อคลอไปด้วยน้ำตาอีกครั้ง

ฮั่วเซิงยกมือขึ้นลูบศีรษะนางสาว แววตาล้ำลึกยากจะคาดเดา “นั่นก็เพราะเขาไร้ความสามารถ ไม่ดูแลเจ้าให้ดี ซือซืออย่าคิดมากไป ข้ายอมไม่ยอมให้เจ้าแต่งออกไปอย่างลวกๆ”

ฮั่วซือซือก้มหน้าลง ความรู้สึกแปลกประหลาดตาโถมในใจ “แต่ว่า...ท่านอิงจุได้หมั้นหมายข้ากับคุณชายตงแล้ว”

ลมหายใจฮัวเซิงสะดุดวบ ดวงตาคมกริบเย็นเยียบขึ้นมาทันใด “เรื่องสมรสมของเจ้า ยังไม่ถึงคราวที่นางจะมาตัดสินใจแทนได้”

ถึงคุณชายตงนั้นจะมีภูมิหลังไม่ธรรมดา ทว่า ฮัวเซิงไม่มีวันยอมให้น้องสาวของตนถูกแย่งไปง่าย ๆ!

ฮัวซือซือใบหน้าแดงระเรื่อ เอ่ยตะกุกตะกัก “แต่ว่า ข้า... ข้ากับเขา...”

“หรือว่าเจ้าสองคนมีความสัมพันธ์กันแล้ว?” ฮัวเซิงถามเสียงเข้ม

ฮัวซือซือรีบส่ายหัวทันที “ไม่ เขาไม่ได้ล่วงเกินข้า เขาพาข้าไปที่ห้องเก็บน้ำแข็งเพื่อคลายพิษยาเสียด้วยข้า”

ในใจนางพลันอ่อนโยนขึ้นมา

คนผู้นั้นแม้ปากร้าย แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นสุภาพบุรุษ

นางคิดว่า...หากได้แต่งงานกับเขา ก็ไม่นับว่าเลวร้ายนัก

สีหน้าฮั้วเซ่งผอนคลายลง น้ำเสียงก็อ่อนโยนขึ้นด้วย
เขาลูบศีรษะน้องสาวอย่างรักใคร่ “ข้ารู้ เจ้าเป็นเด็กดี”

เมื่อน้องสาวของเขายังมีได้แปดเปื้อน เขาจึงยอมปล่อย
ให้ตงเยจิ้นได้มีชีวิตต่อไป

วังหลวง

ซูอินเยว่ นั่งอยู่หน้าเตียง บนโต๊ะวางเรียงด้วยหนังสือและ
พุทกัน นางสวมเสื้อคลุมปักลายดอกไม้สีขาวนวลยิ่งขับผิวให้งาม
ผ่องดุจหิมะ

นางอ่านจดหมายลับจบก็วางลง แล้วหย่อนมันใส่เตาไฟ
ทองแดงขนาดเล็กให้ไฟลามเผาเป็นถ้ำ

“น้องข้าเข้าเมืองหลี่ตู เขายังพักอยู่ที่จวนสกุลฮั้ว”
ซูอินเยว่ ขมวดคิ้วเล็กน้อย “อิงจุถึงกับทำตัวเป็นผู้ใหญ่ จัดการ
หมั้นหมายให้น้องชาย ข้าไม่รู้เลยว่าคุณหนูฮั้วผู้นั้นเป็นคน
เช่นไร น้องข้าจะชอบนางจริงหรือไม่”

แม้นางจะเกิดก่อนตงเย่จิ้นเพียงชั่วครู่ แต่ในฐานะพี่สาว
ย่อมอดเป็นห่วงมิได้

นางไม่รู้ว่าในอดีตตงเย่จิ้นเสแสร้งเป็นบุรุษเจ้าสำราญจน
เหน็ดเหนื่อยหรือไร ถึงทำให้ตลอดสี่ปีมานี้เขาไม่ข้องแวะกับ
สตรีใด เมื่อไม่มีสตรี ย่อมไม่มีทายาท

บิดาอาการดีขึ้นมากแล้ว มักจะตำหนิว่าตงเย่จิ้นไม่
กตัญญู ไม่ยอมแต่งตั้งพระชายารัชทายาทเสียที ทำให้ตนยัง
ไม่ได้อุ้มหลาน

เป่าร่วคุยชี้เท้าในเตาทองแดง ตรวจดูจนแน่ใจว่า
จดหมายลับถูกเผาทำลายสิ้น ไม่เหลือร่องรอย นางจึงเบาใจ
ก่อนจะกล่าวต่อว่า

“ก๊วยเฟยเจ้าคะ อีกไม่กี่วันก็ถึงวันคล้ายวันประสูติของ
ฮองเฮา แม้นางถูกกดอำนาจไว้ แต่ในฐานะประมุขแห่งหก
ตำหนัก ย่อมต้องจัดงานเลี้ยงเล็กๆ คุณหนูฮั่วผู้นั้นมาจากเกาะ
ตงไห่ ย่อมต้องได้รับเชิญแน่นอนเจ้าค่ะ”

เป่าจุนหัวเราะเบาๆ “ใช่แล้ว ดีหรือร้าย ก๊วยเฟยไปดูด้วย
ตาตนเองก็ย่อมรู้ได้เจ้าค่ะ”

ชูอินเยว้พยักหน้าเล็กน้อย นางก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน

เมื่อบรรยากาศเงียบลง นางก็คิดถึงจูจีเฟิง

นางกลัวว่าพิษกุ๋เคี้ยงคู่จะกำเริบหนักขึ้น จูจีเฟิงไม่ได้มาหานางที่ตำหนักอวี่นเสียหลายวัน นับนิ้วแล้วก็สามวันแล้วที่ไม่ได้พบหน้า

ในวังเริ่มมีเสียงลือว่านางในฐานะองค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงสิ้นบุญวาสนา ฮองเต้ไม่โปรดปราน

ผู้ที่ยินดีมากที่สุดย่อมเป็นนายของตำหนักเฟิงซีและตำหนักเหอฮวน ทั้งสองยังส่งของกำนัลมาเยี่ยหยันชูอินเยว้เสแสร้งชื่นดี

เมื่อว่าง ชูอินเยว้จึงลงมือทำขนมมันเชื่อมเอง แล้วส่งไปให้บุตรชาย

บัดนี้บุตรชายทั้งสองถูกแยกกันเลี้ยง หนึ่งอยู่กับอิงจุ อีกหนึ่งอยู่กับผู้เฒ่าตี๋ นางแทบไม่ได้เจอหน้าลูก

นางไม่อาจเข้าไปในห้องเลี้ยงกู๋ได้ จึงทำได้เพียงยืนรอ
อยู่ด้านนอก รอให้เยียนอวี้ออกมารับขนม จะได้เห็นหน้าเขา
สักครู่

เมื่อได้ยินว่าเป็นมารดามา เยียนอวี๋ก็ดีใจยิ่ง รีบวิ่ง
ออกมา กระโจนเข้าสู่อ้อมกอดซุอันเยร์ทันที

“ก๊วยเฟย!” เยียนอวี๋ร้องเรียกอย่างร่าเริง เสียงหวานใส

ใบหน้าของซุอันเยร์คลี่ยิ้มเปี่ยมสุข ประคองร่างเล็กไว้
“ระวังหน่อย หากหกล้มขึ้นมาเล่าจะอย่างไร”

เยียนอวี๋เงยหน้าขึ้น “ไม่หกล้มหรอก ข้ารู้ว่าก๊วยเฟยต้อง
ประคองไว้ ไม่ปล่อยให้ข้าล้มแน่”

“เจ้าช่างซุกซนจริง” ซุอันเยร์แต่หน้าผากบุตรชายเบาๆ
ก็พบว่ามีความร้อนแผ่ออกมา นางขมวดคิ้วแน่น “เหตุใดจึง
ตัวร้อนเช่นนี้ เจ้ากำลังไม่สบายหรือ”

เยียนอวี๋ส่ายหน้า ยังคงสดใสร่าเริง “คงเพราะในห้อง
เลี้ยงกู๋ร้อนเกินไป ข้าไม่ได้รู้สึกไม่สบายอะไรเลย”

ซูอินเยวียังไม่วางใจ ตั้งใจจะจับชีพจรให้ลูก ทว่าเสียง
ของผู้เฒ่าที่กลับดั่งขึ้นมาจากห้องเลี้ยงกู่

“องค์ชายรอง เจ้าอู๋มานานแล้ว! หากยังไม่กลับมา ก็อย่า
กลับมาอีกเลย!”

เยียนอวี่ทำปากยื่นอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนเอ่ยว่า
“ท่านแม่ ข้าต้องรีบกลับแล้ว”

ซูอินเยวี่ได้แต่ถอนหายใจ ยื่นกล่องขนมให้กับนางกำนัล
ที่ติดตามเขามา “เช่นนั้นรอให้เจ้าว่างค่อยกินเถิด”

เยียนอวี่พยักหน้ารับ แล้วหันหลังวิ่งกลับไปทางห้อง
เลี้ยงกู่ ทว่าเขายังหันกลับมามองนางทุกสามก้าว ดวงตาเต็มไปด้วย
ความอาลัยอาวรณ์

แต่ไม่นานเขาก็ปรับสภาพจิตใจให้มั่นคงได้ เพราะเพียงจะ
ได้รับความไว้วางใจจากผู้เฒ่ามานาน เขาไม่อาจทำให้ความ
เชื่อใจนั้นสูญเปล่าได้

ซูอินเยวี่มองตามแผ่นหลังของเยียนอวี่จนลับตา แล้วจึง
หันไปยังเรือนของอิงจุ

บังเอิญว่าวันนั้นอิงจูก็อยู่ด้วย

อิงจูแข่งวิ่งวดกับเยียนหงมากกว่า เมื่อซูอินเยว้นำขนมมา นางก็ยังไม่อนุญาตให้เยียนหงออกมา ยังคงบังคับให้เขานั่งคัดอักษรอยู่

เวลานั้นเป็นยามเที่ยง เหมาะแก่การพักผ่อนและกินอาหารกลางวัน แต่เยียนหงกลับยังต้องฝึกเขียนอักษรไม่หยุด

ซูอินเยว่รู้สึกไม่พอใจอยู่ลึกๆ ทว่าด้วยฐานะของตนก็ไม่มีสิทธิ์เอ่ยถาม จึงเพียงยิ้มกล่าวว่า “ท่านราชครูใส่ใจองค์ชายใหญ่ถึงเพียงนี้ ส่องเต๋ย่อมดีพระทัยยิ่งนัก”

อิงจูยิ้มคลุมเครือ แต่ก็เห็นได้ชัดว่านางพอใจกับคำยกยอเช่นนั้น

นางสั่งให้นางกำนัลรับกล่องขนมไป แล้วเอ่ยถามว่า “ช่วงนี้ฝ่าบาทมิได้เสด็จไปตำหนักอวิ้นเสีย ท่านไม่สบายใจบ้างหรือไม่”

“ฝ่าบาททรงงานเพื่อแคว้นและราษฎร ข้าจะไม่สบายใจได้อย่างไร” ซูอินเยว่ตอบอย่างเป็นทางการ

อิงจุจ้องมองนางครู่หนึ่ง ก่อนจะยกถ้วยชาขึ้นจิบ พลางกล่าวว่า “แต่เมื่อไม่นานมานี้ สี่พระพักตร์ฝ่าบาทดูไม่สู้ดีนัก คล้ายกับประชวร หากท่านมีเวลาก็ควรไปเฝ้าดูแลฝ่าบาทบ้าง”

ซูอินเยว่มีแผนในใจอยู่แล้ว จึงสร้างทำที่เป็นห่วง “เพราะข้าไม่เอาใจใส่เอง เดี่ยวข้าจะไปยังตำหนักเจิงเจียนเพื่อดูอาการของฝ่าบาท”

อิงจุพยักหน้า “ก่อนหน้านี้นี้ฝ่าบาทเสด็จไปตำหนักอวิ้นเสียของท่านอย่างสม่ำเสมอ ย่อมแสดงว่าฝ่าบาทโปรดท่านอยู่ ท่านก็ควรรีบมีบุตรได้แล้ว”

สำหรับนางแล้ว บุตรมากเท่าไรยิ่งดี ฉู่จีเฟิงแม้เป็นเพียงหมากตัวหนึ่ง แต่สายเลือดราชวงศ์ต้าเยียนนั้นยังมีมากก็ยิ่งเป็นผลดี

เพียงแต่สิ่งที่นางแปลกใจก็คือ นอกจากฮ่องเฮากับเต๋อเฟยแล้ว นางยังส่งหญิงงามหลายคนไปยังตำหนักเจิงเจียน ทว่า ฉู่จีเฟิงกลับไม่เคยแตะต้องแม้แต่ปลายนิ้ว

ไม่กี่วันมานี้ นางถึงได้รู้ว่า คือนั้นเต๋อเฟยไม่ได้รับพระเมตตา แต่กลับถูกลงโทษให้นั่งคุกเข่า

บทที่ 536 สุราณีปัญหา

หากเป็นเช่นนี้ ไม่เท่ากับว่าฉู้จีเฟิงโปรดปรานเพียงองค์หญิง
แห่งแคว้นหนานเหลียงหรือ

อิงจูรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก ปกติฉู้จีเฟิงมักหวาดระแวงเหล่า
หญิงงามที่นางจัดเตรียมมา ทว่าองค์หญิงต่างแคว้นผู้นี้กลับ
ทำให้เขาลดความระมัดระวังได้...เพราะเหตุใดก็มีอาจทราบ
แม้ช่วงนี้ฉู้จีเฟิงไม่ค่อยไปตำหนักอวินเสีย ทว่าเมื่อก่อนเขาก็
เคยไปค้างแรมแทบทุกคืน

ซูอินเยว่ทำท่าที่เขินอาย รับคำไปเบาๆ

อิงจูเห็นนางตอบรับแต่คล้ายไม่เก็บเอาไปใส่ใจก็จน
ปัญญา ทั้งสองไม่ได้สนทนาอะไรกันมากนักแล้วก็แยกย้ายกัน
ไป

ทว่าก่อนจากกัน อิงจูได้กล่าวถึงงานเลี้ยงวันคล้ายวัน
ประสูติของสองเฮา นางกำชับว่า “งานเลี้ยงวันคล้ายวันประสูติ

ของฮองเฮาครั้งนี้ เชิญบรรดาฮูหยินและบุตรีของเหล่าขุนนาง
ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้ทรงอิทธิพลในเมืองหลิ่ว ท่านอย่าประมาท
ควรเตรียมตัวให้ดี อย่าทำให้เสียมารยาท ทุกคนล้วนอยากเห็น
องค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียง”

ซูอินเย่รับคำอีกครั้ง

ดูท่าแล้ว ฮั่วซือซือคงอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

งานเลี้ยงวันคล้ายวันประสูติครั้งนี้ย่อมเป็นหน้าที่ของจูเก๋อ-
เหยียนเอ๋อร์ในการจัดเตรียม

เหตุผลที่จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์ชอบตำแหน่งฮองเฮา ก็เพราะ
ช่วงเวลาเช่นนี้เอง บรรดาฮูหยินและบุตรีของขุนนางต่างพากัน
เข้าวังมาแสดงความยินดีและคารวะนาง ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

ครั้งนี้อิงจูยังส่งนางกำนัลมาช่วยนางอีกหลายคน พร้อม
กล่าวอย่างชัดเจนว่าจะจัดงานอย่างยิ่งใหญ่

จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์ยินดียิ่งนักที่อิงจูใส่ใจถึงเพียงนี้ แสดง
ว่าอิงจูยังเห็นค่าในตัวนางอยู่

วันนี้นางแต่งองค์ทรงเครื่องอย่างประณีต สวมชุดสีแดง
ชาดลายหงส์ ประดับปิ่นทองคำสิบสองอันและมงกุฎหงส์ทอง
พลงจ้องมองเงาสะท้อนของตนเองในกระจก ชื่นชมความงาม
ของตนเอง

ซู่ผิงช่วยนางสวมต่างหูไข่มุกตงให้แล้วกล่าวว่า “ฮองเฮา
ทรงพระสิริโฉมงดงามยิ่งนัก ไร้ผู้ใดเทียบเทียมเพคะ”

จูเก๋อเหียนเอ๋อร์ยิ้มหวาน ท่วงท่าสง่างาม “ปากหวาน
นัก น่าเสียดายที่วันนี้ แม้ข้าจะแต่งกายงดงามเพียงใด ฝ่าบาทก็
ไม่มาร่วมงานวันคล้ายวันประสูติของข้าอยู่ดี เสียของเปล่า”

สีหน้าพลันหม่นลง ยามนี้นางดูไม่ต่างจากสตรีในห้องหอ
ผู้มีความคับข้องใจ

ซู่ผิงรีบเปลี่ยนเรื่อง “ฮองเฮาเพคะ วันนี้มีสุหยินขุนนาง
มามากมาย ล้วนมาร่วมแสดงความยินดีกับฮองเฮาทั้งนั้นเพคะ”

จูเก๋อเหียนเอ๋อร์สีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย นางขยับปิ่น
ทองคำให้แน่นขึ้น พลงถามอย่างไม่ใส่ใจนัก “เรื่องที่ให้เจ้าไป
จัดการ เรียบร้อยแล้วหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วพะคะ” ชูผิงรู้ดีว่าเป็นเรื่องใด ลดเสียงลงเล็กน้อย แต่ยังเก็บความยินดีไว้มืออยู่ “ร่างกายขององค์ชายทั้งสองยังแข็งแรงอยู่ จึงยังไม่แสดงอาการ คนของเราที่ส่งไปเมื่อวานก็เพิ่งส่งข่าวกลับมา ดูแล้วอีกไม่นานพะคะ”

จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์เผยรอยยิ้มงดงามเปี่ยมสุข “ดีมากหากเด็กๆ ติดโรคนี้ ต่อให้เป็นเซียนก็ช่วยพวกเขาไม่ได้!”

ใกล้เวลาเริ่มงาน จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์ก็ไม่รอช้า ตรงไปยังโถงจัดเลี้ยงเพื่อรับการคำนับและคำอวยพรจากเหล่าขุนนางและบรรดาฮุนยินทั้งหลาย

ฮุนยินและบุตรสาวขุนนางย่อมไม่อาจมาช้ากว่าสองเฮาได้ แม้แต่สองสนมในวังก็ยังคงต้องมาก่อนเวลา

ฮั่วซือซือก็อยู่ในรายนามแขกผู้ได้รับเชิญ นางในฐานะน้องสาวของราชบัณฑิตแห่งสำนักราชเลขาธิการ อีกทั้งยังเป็นคนเกาะตงให้ จึงได้ถูกจัดให้นั่งด้านหน้าเคียงข้างฮุนยินแม่ทัพเจิ้นหย่วน จูเก๋อฉิงเอ๋อร์

นางไม่เคยเห็นองค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงมาก่อน จึงอดไม่ได้ที่จะมองอยู่หลายครา

เพียงเห็นสตรีผู้นั้นสวมชุดแพรโปร่งสีชมพูอ่อนปักลาย
ดอกฝูหรง เกล้าผมสูงปักปิ่นทองระย้า ประดับอัญมณีสองอัน
เส้นผมดำขลับระไบหน้า ขับเน้นแก้มนวลให้เปล่งประกาย
งดงามหาใดเปรียบ

ครั้นองค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงเห็นสายตาของนาง
ก็มองตอบมา ฮั่วซือซือถึงกับชะงักไป ไม่รู้จะทำตัวเช่นไร

ซุอินเยว่สบตานางด้วยดวงตาใสกระจ่าง พวงแก้มแดง
ระเรื่อ พลันยิ้มบางๆ แล้วพยักหน้ารับ

ฮั่วซือซือยิ่งหน้าแดงไปทั้งหน้า คล้ายถูกสตรีนางหนึ่ง
ทำให้หลงใหลเสียแล้ว

ขณะนั้นเอง นางกำนัลเอ่ยว่า ฮองเฮามาถึงแล้ว ทุกคน
ลุกขึ้น คำนับถวายบังคมต่อจุเก่อเหียนเออร์

จุเก่อเหียนเออร์แต่งกายหรูหราจนเกินงาม สร้อยคอ
ประดับอัญมณีหลากหลายเกินไปจนดูรุงรัง ทั้งยังจงใจแสดง
มือของตนให้เห็นชัด สิบนิ้วมีถึงเจ็ดนิ้วสวมแหวน

ผู้คนในห้องโถงต่างเหลือบมอง สายตาหลากหลาย

จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์เซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย รวากับพอใจที่
ทุกคนเห็น

หาได้รู้ไม่ว่าบรรดาสตรีเหล่านั้นล้วนหัวเราะเยาะอยู่ในใจ
ว่านางไรรสนิยมยิ่งนัก คิดเพียงแต่จะสวมทองประดับอัญมณี
แต่งกายจนเกินงาม

เมื่อเปรียบเทียบแล้ว กลับเป็นก๊วยเฟยแห่งตำหนักวินเสีย
ที่งดงามยิ่งนัก สง่างามอ่อนหวาน แต่ยังคงความเย้ายวนอยู่บ้าง

สมแล้วที่เป็นเชื้อพระวงศ์โดยกำเนิด

ทว่าจูเก๋อเหยียนเอ๋อร์หาได้รู้ทันความคิดผู้ใดไม่ ยังคง
ลุ่มหลงอยู่ในโลกของตนเอง ครั้นนั่งลงก็จูงใจมิได้ให้สตรี
ทั้งหลายลุกขึ้น

เหล่าสตรีผู้คำนับอยู่กับพื้นนั้น เขาก็แทบจะทนไม่ไหว

ร่างของฮั่วซือซือถึงกับสั่นระริก นางเกือบจะทรุดลง
เสียแล้ว

ซูอันเยว่มิได้ทำในสิ่งที่จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์ต้องการอยู่แล้ว
จึงเอ่ยอย่างตรงไปตรงมาว่า “ขอบพระทัยของเฮาเพคะ”

สิ้นคำ นางก็ลุกขึ้นนั่งลงบนเก้าอี้ทันที

จูเก๋อเหยี่ยนเออร์เบิกตากว้าง

นางยังมีได้อ้อนุญาตให้ลุกขึ้นสักคำ!

เหล่าฮูหยินทั้งหลายเห็นดังนั้น ย่อมทำตามฮูอินเยว่ ขอบพระทัยของเธอแล้วนั่งลง ราวกับทุกคนได้ยินว่าสองเธอเพิ่งเอ่ยอนุญาต

ฝ่ายจูเก๋อฉิงเออร์ที่เพิ่งเริ่มตั้งครรภักก็ยกมือขึ้นป้องกันมองเห็นใบหน้าของเธอที่แดงก่ำดั่งทับทิม ก็พลันรู้สึกขบขัน “เต๋อเฟย กุ้ยเฟยช่างเป็นคนเด็ดขาดเสียจริง”

จูเก๋อฉุนเออร์ขมวดคิ้ว

นางกับฮูอินเยว่ยามนี้เป็นศัตรูกัน ครั้นได้ยินคำชมจากปากพี่สาว ใบหน้าย่อมไม่สู้ดีนัก

“พี่สี่ ท่านอยู่ฝ่ายใดกันแน่”

จูเก๋อฉิงเออร์มิได้ตอบ เพียงกล่าวว่า “เช่นนั้นแล้วเมื่อไหร่เจ้าจะทำให้ฝ่ายบาทไปพักที่ตำหนักของเจ้าได้เล่า”

จูเก๋อจุนเอ๋อร์ถูกย้อนถามก็ตอบไม่ออก กำผ้าเช็ดหน้า
แน่นแทบจะขยี้เป็นชิ้นๆ “นั่นนั่นเจ้าเล่ห์นัก ยั้วยวนฝ่าบาท แล้ว
ข้าจะทำสิ่งใดได้”

แววตาของจูเก๋อจิงเอ๋อร์เผยแววเย้ยหยัน

นางเคยคิดว่าน้องหกผู้นี้คือตัวหมากที่สามารถพลิก
กระดานจนชนะ ทว่าแท้จริงแล้วกลับเป็นหมากไร้ประโยชน์

แม้แต่จะรังฮ่องเต๋ไว้วังก็ยังมิอาจทำได้ ซ้ายยังเอาใจองศ์ชาย
ทั้งสองไม่สำเร็จ ทั้งหมดที่ทำนั้นล้วนเสียแรงเปล่า

จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์คิดจะกัหน้าคิน จึงตั้งใจจะสั่งให้เริ่มงาน
เลี้ยง ทว่าก็มีขันที่เข้ามาราบถูว่าอิงจุมมาถึง

นางพลันยินดีนัก เพราะแต่เดิมทุกปีอิงจุมได้มา

หญิงสาวรีบลุกขึ้นไปต้อนรับ ให้เปิดที่นั่งข้างกายตนอีก
หนึ่งตำแหน่งเพื่อแสดงน้ำใจ

อิงจุมยังคงแต่งกายเรียบง่าย ใบหน้ายิ้มละไม ไม่พูดคำ
เกินจำเป็น “วันนี้เป็นวันคล้ายวันประสูติของฮ่องเฮา ข้านำสุรา
องุ่นมาอวยพร ขอให้ทุกคนได้ลิ้มลองสุราชั้นเลิศ”